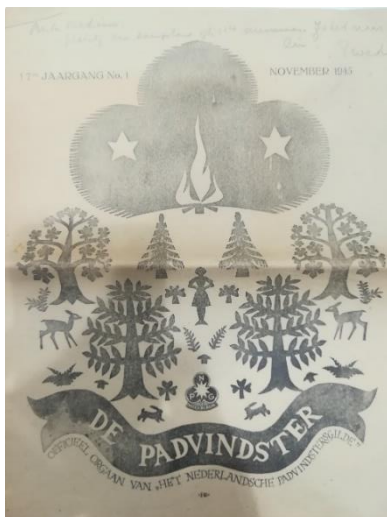

In november 1945 komt het eerste nummer na de oorlog van De Padvindster uit, het officiële orgaan van Het Nederlandsche Padvindstersgilde. De hoofdcommissaresse HERO schrijft in de inleiding over padvindsters die actief waren in de oorlog. Een van de padvindsters heeft na de oorlog haar belevenissen per brief gedeeld en de hoofdcommissaresse heeft het verhaal opgenomen. De naam van de padvindster is (nog) niet bekend.

Een padvindster sloop door de vijandelijke linie om een bericht te brengen in een ingesloten stadje. Het was een zware opdracht, want het was tot nu toe niet gelukt. Mannen en jongens liepen te veel in de gaten, een meisje had misschien meer kans. Ze vertelt dan, hoe ze bij een spoorwachtershuisje kwam. Het was geheel verlaten, alleen een paar kippen liepen rondom het huis. Op tafel lag nog een stuk brood. Ze nam dit en ging het verkrummen voor de kippen, om ondertussen tot kalmte te komen, voor ze verder ging, want nu kwam het er op aan! Je bent padvindster en er wordt iets van je gevraagd, er wordt op je gerekend. Dan overdenkt ze nog een haar hele plan, geen enkele factor mag vergeten worden en dan trekt ze er op uit. Het gelukte haar de stad binnen te komen, maar toen moest ze weer terug. Dat was moeilijker want nu vertrouwden ze haar niet. Sluipend moest ze verder, haar fiets meeslepend, want die had ze straks weer nodig. Handgranaten vielen om haar heen, maar heel langzaam ging het verder. Het gelukte! Doodmoe kwam ze bij haar post aan waar haar knieën direct verbonden werden, die waren door het kruipen gewond. En stralend vertelde ze haar belevenissen. Later werd ze persoonlijk door Prins Bernhard bedankt.

Meer informatie

De Padvindster, 17^e jaargang, no. 1. November 1945